

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 369/2020
24.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Божидара Вујичића и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Ивица Костић, адвокат из ..., против тужене „Специјалне болнице за рехабилитацију Бујановац“ Бујановачка Бања, чији је пуномоћник Миле Ристић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против решења Апелационог суда у Нишу Гж 3023/14 од 05.12.2014. године, у седници одржаној 24.06.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3023/14 од 05.12.2014. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3023/14 од 05.12.2014. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Бујановцу П1 918/13 од 11.04.2014. године, обавезана је тужена да тужили, на име неисплаћеног додатка на зараду у периоду од 26.09.2010. до 30.09.2012. године, плати укупно 253.854,36 динара са законском затезном каматом од доспећа сваког појединачног месечног износа до исплате (висина износа и датуми доспећа су ближе одређени овим ставом изреке), па је ставом другим изреке обавезана и да јој накнади трошкове парничног поступка од 79.954,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 3023/14 од 05.12.2014. године, жалба тужене је одбијена, као неоснована и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужена је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Применом члана 404. став 1. наведеног Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о исплати додатка на зараду тужилји, за спорни период, а на основу Закључка Владе РС од 18.12.2001. године, којом је адекватном применом материјалног права утврђено да је тужбени захтев основан. Тужена уз ревизију није доставила правноснажне одлуке са другачије израженим правним ставом, при чему треба имати у виду да одлука у предметима са тужбеним захтевом као у овој правној ствари зависи од утврђеног чињеничног стања, што значи да и евентуално другачија одлука о основаности тужбеног захтева не указује нужно и на другачије правно схватања. Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да у овом предмету није потребно одлучивати о ревизији ради новог тумачења права, разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни ради уједначавања судске праксе, па нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене, као изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 26.09.2013. године, а побијана вредност предмета спора је 253.854,36 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе представља динарску противвредност испод 40.000 евра. Основ потраживања је исплате додатка на зараду, што према природи тражене правне заштите спада у парнице из радних спорова.

Међутим, одредбом члана 441. Закона о парничном поступку, прописано је да је у парницама из радних спорова ревизија дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим уколико се тужба не односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности спора.

Имајући у виду да се у конкретном случају не ради о парници из радног спора у смислу члана 441. Закона о парничном поступку (код којих је ревизија увек дозвољена), иако тужилац тужбом тражи заштиту права из радног односа, јер предмет тражене правне заштите није заснивање, постојање или престанак радног односа, већ се ради о имовинско-правном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме је вредност побијаног дела правноснажне пресуде испод граничне вредности за дозвољеност ревизије, од 40.000 евра, то Врховни касациони суд налази да је ревизија тужене недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

У складу са изнетим, а на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић